

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra I Sverrig

Citation: Andersen, H. C.: "I Sverrig", i Andersen, H. C.: *I Sverrig*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 154. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaisverrigval-shoot-idm140454473065728/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: I Sverrig

men om en Mødes» (hvis oprindelige drømmeslutning svarer til *En Historie*, spøgende varieret i *Marionetspillet*). Og derfor er vandringer på videnskabens vej ikke uforenelig med troen eller forskellig derfra, men en del desto, »et *Spand* paa Aabenbarelsens høie Søle, der bærer Guds.

Med denne opsummering af rejens åndelige resultat har vi også nået dens geografiske grænsepunkt, og tilbageturen kan tiltrædes med forvaring af det indvundne udbytte. Selv den ensformige rumlen gennem de endeløse skove ad elendige veje i regn og hundekulde løftes op til at stemme med det naturreligøse program (*I Skoven*, XXI). De mødende svaner, som sidst var ved at bukke under for rivlens vinterkulde (kap. XVIII), bliver nu til sagnets magtige feer, der fornyes ved at bade i de dybe skovsøer. Lokaltiditioner melder sig om glømte kirker fra pestdødens tid, som århundreder efter blev genfundet, og digteren lader gøgen sætte sig på det solbeskinnede (NB!) alter og kikke om mange leveår endnu. Den afsluttende strekning, hvor vejen først er ved at blive anlagt ved klippesprængninger og brug af ild, bliver et fornyet billede på menneskets sejr over naturkræfterne. Alt tolkes i optimismens skær.

Des stærkere er kontrasten til de to smådigte der kommer efter, kaldet *Stemninger* (XXII). De handler atter om død og begravelse og savner tilsyneladende sammenhæng med det foregående; landskabet i det sidste er tilmed umiskendeligt dansk. De kom da til også under udarbejdelsen på Glorup som en følelsens modvægt mod de rationelle fornuftslutninger. Men de er tillige kontrasteret indbyrdes, allerede gennem undertitlerne »Moll» og »Durs». Det ene udgør første halvdel af en »Romanze» (i musikalsk forstand), som han havde sendt sin tidligere hjerterevende Louise Collin med forslag om at lade komponisten Hartmann sætte toner til.¹⁰ Det er rettet til »min Erindrings Rose», hvad der i rejestykkernes symbolsprog betyder kærlighedsmindet. Men der kan også være en anden dulgt adressat. Toner og sang havde lydt i det forrige fra Dalbynderne, mens de ryddede vej eller drog til søsteren »hvor Folkesangen springer frem». Den svenske folkesangs fortolker var Jenny Lind, der havde kåret ham som sin »broder», men afvist ham som frier. Selvom fornuften kunne pege på hans videreliv